

[Fogh Rasmussen]

inger i produktioner, som senere må reguleres eller forbydes på grund af skadevirkninger.

Men det er vigtigt, at produktreguleringer sker i samarbejde med vores samhandelspartnere. Det kan ikke nytte noget, at vi i Danmark gennemfører så meget stærkere restriktioner end i andre lande, at produktioner må lukkes og folk sendes på gaden som arbejdsløse, blot for at vi kan føle bedre samvittighed, medens vore naboer undlader at tage de samme miljømæssige hensyn.

I den forbindelse vil jeg gerne stille ministeren to spørgsmål. For det første: hvor langt er EF egentlig med denne 6. ændring af 1967-direktivet, som omtales i bemærkningerne til lovforslaget?

For det andet: hvor mange andre EF-lande er i færd med at gennemføre en lovgivning efter dette direktivs principper?

Det fremgår ikke ganske klart af bemærkningerne, og jeg mener i alle tilfælde, at det har betydning for den videre behandling. For venstre er det afgørende, at den danske udvikling på dette område afstemmes med udviklingen i vore vigtigste samhandelslande.

Fremover får producenter og importører pligt til at anmelde nye stoffer til myndighederne, og det forekommer at være et fornuftigt system. For at det skal fungere hensigtsmæssigt, er der to betingelser, der skal opfyldes: for det første må myndighederne være indstillet på at koncentrere indsatsen om de få virkelig farlige stoffer, og for det andet må miljøstyrelsen i sin sagsbehandling vise stor smidighed og undgå unødige forsinkelser.

For så vidt angår bekæmpelsesmidlerne er lovforslagets bestemmelser stort set de samme som i den gældende lovgivning. På dette område er der tradition for en mere restriktiv kurs end på det øvrige giftområde.

Vi er tilfredse med, at bekæmpelsesmidler også fremover skal godkendes før brug. Landmændene indtager her en dobbeltstilling: dels er de forbrugere af kemiske stoffer og ønsker at hindre misbrug, dels er de som landbrugsproducenter interesserede i, at der ikke lægges unødige hindringer i vejen for at udnytte kemiske bekæmpelsesmidler mod plantesygdomme og skadedyr.

Hidtil har denne afvejning fungeret fint i giftnævnet, som nu foreslås nedlagt. Venstre havde helst set giftnævnet bevaret, men hvis

vi under udvalgsarbejdet bliver overbevist om det hensigtsmæssige i at nedlægge nævnet, ønsker vi, at et af de sagkyndige råd, der skal nedsættes under miljøstyrelsen, får til opgave at følge dette område.

Det kommer selvfølgelig ikke uventet, at en lov af dette omfang vil medføre øget administration. Men jeg vil nok sige, at det har overrasket os lidt, at det samlede personalebehov løber op i 73 ansatte. Venstre kan ikke uden videre give tilslutning til en personaleforøgelse af dette omfang. Det er svært ud fra bemærkningerne at se grundlaget for opgørelsen, og den må nok underkastes en nærmere vurdering.

Med disse ord vil jeg på venstres vegne love en velvillig og grundig udvalgsbehandling af dette lovforslag.

Annelise Gotfredsen (KF):

Da vi drøftede problemerne om kemiske stoffer og produkter i foråret, glædede vi fra vor side den daværende miljøminister med at være positivt indstillede over for en løsning af disse indgribende problemer.

Nu står vi altså med dette værk i hånden. Jeg vil tage udgangspunkt i lovforslagets § 2, der siger, at man ved bedømmelse af arten og omfanget af de foranstaltninger, der træffes i medfør af denne lov, skal lægge vægt på skade på miljøet og på den anden side på de tekniske og økonomiske konsekvenser, herunder de omkostninger, sådanne foranstaltninger medfører for såvel samfundet som helhed som for de berørte producenter, importører og brugere. Det er altså denne afvejning, vi må have for øje, hver gang vi ser på en af bestemmelserne i loven.

Men når vi nu går ud fra, at regulering på disse områder er nødvendig, må en begrænsning af ulemperne ved regulering indtage en fremtrædende plads.

Det koster mange millioner kroner at vedtage denne lovgivning, men tid er også penge både i konkurrenceøjemed og for rentabiliteten. Anmeldelses- og godkendelsesproces må ikke kunne trække unødigt ud, og jeg vil også pege på den uheldige trækken i langdrag, som vi erfarede fandt sted i sagen om PVC-fabrikken.

Jeg er bange for, at der måske ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til vore eksporterehvers vilkår med denne lovgivning, eller